

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lipca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Katarzyna Gonera

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa S. O.

przeciwko Urzędowi Skarbowemu [...]

o odprawę emerytalną,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 czerwca 2011 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 11 lutego 2011 r.,

odrzuca zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 11 lutego 2011 r., II PK 259/10, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej powoda S. O. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 22 czerwca 2010 r. w sprawie przeciwko Urzędowi Skarbowemu o odprawę emerytalną, wskazując w uzasadnieniu, że nie sformułowano w niej zagadnienia prawnego, nie wykazano zaistnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów ani nie podniesiono nieważności postępowania.

W zażaleniu na to postanowienie pełnomocnik powoda „zaskarżył je w całości” i wniósł o nadanie biegu skardze kasacyjnej, uważając argumenty w niej

podniesione za zasadne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jako oczywiście niedopuszczalne podlega odrzuceniu.

W myśl art. 394¹ § 1 i 2 k.p.c. zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną, skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia oraz co do kosztów procesu które nie były przedmiotem rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji, zaś w sprawach, w których przysługuje skarga kasacyjna, także na postanowienia sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie, poza postanowieniami, o których mowa w art. 398¹ k.p.c., a także postanowieniami wydanymi w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji. Z niewątpliwego brzmienia tego przepisu wynika, że środek ten nie przysługuje od orzeczenia Sądu Najwyższego, bowiem nie jest on sądem drugiej instancji. Zażalenie nie przysługuje więc, ani na postanowienie Sądu Najwyższego o odrzuceniu skargi kasacyjnej, ani oddalającego skargę kasacyjną (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2004 r., II UZ 39/04, z dnia 15 listopada 2004 r., II UO 3/04, z dnia 5 grudnia 2007 r., II UZ 36/07, niepublikowane). Brak środków odwoławczych od orzeczeń Sądu Najwyższego wynika także z ustrojowego usytuowania tego Sądu jako naczelnego organu sądowego sprawującego nadzór nad działalnością sądów powszechnych w zakresie orzekania (art. 183 Konstytucji RP oraz art. 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym, Dz.U. Nr 240, poz. 2052 ze zm.). W każdej procedurze musi występować najwyższy organ procesowy, którego orzeczenia są ostateczne, a takim organem w polskim postępowaniu cywilnym jest Sąd Najwyższy (postanowienie Sądu Najwyższego z 14 lipca 2000, II UZ 82/00, niepublikowane).

Biorąc to pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji, zgodnie z art. 373 k.p.c. w związku z art. 398²¹ i 394¹ § 3 k.p.c.